

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ioachimi Langii colloquia Latina

Lange, Johann Joachim

Halae Saxonum, 1786

Decvria prima de rebvs matvtinis. Ioachimvs et Christianvs

[urn:nbn:de:bsz:31-264123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-264123)

DECURIA PRIMA
DE
REBUS MATVTINIS.

IOACHIMVS et CHRISTIANVS.

COLLOQVIVM

I de salutstione.

I. Salue mi Christiane. **C.** Ago gratias: tu quoque saluus sis, ioachime. **I.** Non est, quod agas. **C.** Cur ergo salutas? **I.** Cur tu resalutas? **C.** Ex vsu et vulgari consuetudine. **I.** Quid consuetudo? animum requirit salutatio. **C.** Qualem vero? **I.** Meliorem tuo, hoc est, sincerum, qui, quæ agit, ex affectu agat, non ex sola consuetudine. **C.** Verum est: erraui et agnosco errorem meum. **I.** Recte quidem: nam *erroris agnitio est dimidia emendatio.*

II de surgendi tempore.

I. Heus! Heus! Christiane, expergiscere! tempus instat eundi in scholam: audisne? **C.** Non audio. **I.** Vbi ergo habes aures? **C.** In lecto ac somno. **I.** Quid loqueris? inepte. **C.** Non ineptio, sed dormio. **I.** Ineptis sane ac argutaris vigilans de somno. **C.** Certe dormio, si non auribus, tamen oculis, imo et animo! saltem (cum wenigsten) dormire volo. **I.** Nunc autem non est tempus dormiendi, sed surgendi. **C.** Mitte me, qui fessus sum: quid me turbas? **I.** Non te mitto, nisi nidum reliqueris calefactum: nam audita est hora septima. **C.** Septima? surgam. **I.** Imo surge. Nam *aurora, musis amica, imo aurea est.*

B 4

III aliud

III aliud eiusdem argumenti.

I. Surgamus, Christiane, surgamus! C. Bene mones, Ioachime, surgam. I. Utinam ad votum Apostoli Pauli! C. Quale illud est? I. Ut euigilemus spiritu et surgamus e lecto somnoque peccatorum. C. Memini adhuc, quod heri in schola hac de re audiui. I. Meminisse laudabile est, prestare laudabilius. C. Præstabimus ergo. I. Utique, sed iuuante DEO; quippe qui dixit: *sine me nihil potestis, nihil ualetis.*

IV de induendis vestibus.

I. Quid stas, cessator, indue te. C. Non habeo tunicam meam. I. Vbinam eam heri reposuisti? C. Nescio. I. Male quidem: id enim scire debebas: meam ubi colloco, ibi inuenio. C. Nec meam arbitror furto esse ablatam: inueniam, quod amissum est. I. Sed ubi? nonne sub scamno, aut sub fornace? C. Quid tum? sufficit inuenire. I. Non sufficit: *certus ac conueniens locus debetur vestibus.* C. Ecce hic est tunica mea, ibi sunt calcei, illic tibialia. I. Arripe, indue, propera, non habet mora locum: statim accedet mater aut ancilla, quæ pectat capillos, primum raro, deinde denso pectine.

V aliud eiusdem argumenti.

I. Tenesne dicta sacra, quæ hodie recitanda sunt? C. Quænam? I. O te obliuiosum, nonne recordaris monitum præceptoris? C. Quale? non recordor. I. Ergo recitabo tibi, et quidem prius: *quotquot baptizati seu sacro baptisimate Christo consecrati estis, Christum induistis. Postorius: induite nouum hominem, qui cet. sed* reliqua

reliqua nondum teneo, discam autem statim.
 C. Discam et ego. I. Utinam vero ad votum
 præceptoris, imo Pauli ac ipsius DEI! C.
 Quorsum illud? I. Ut de induendo Christo
 ferio cogitemus, quoties vestes induimus cor-
 pori. C. Cogitabimus sane. I. Sed ferio et
 sincere. Certe stola iustitiæ, quam Christus do-
 nat animæ, nihil est decentius, nihil nobilius.

VI aliud eiusdem materia.

I. Quando vides aut induis vestes, quid me-
 ministi præterea, Christiane? C. Nihil me-
 mini. I. Itane es immemor hesternæ lectionis?
 C. Cuius? I. Sacræ, quam tractauimus in ca-
 techismo de *imagine* Dei. C. Memini, sed quid
 hoc ad vestes? I. Permaltum, vt audiuimus.
 C. Quomodo autem? I. Imago seu conformi-
 tas Dei data erat homini pro veste: vnde cor-
 pore incedebat nudus sine pudore et sine incom-
 modo. Nam ornatus animi etiam nudum cor-
 pus ornabat. C. Sed anne vestes nostræ hodie
 sunt satis commodæ? I. Commodæ quidem
 sunt corpori, cuius nuditatem tegant: animum
 vero non ornant. C. Nunc recordor monitum
 præceptoris, dicentis, vestes esse signa amissæ
 diuinæ imaginis. I. Ergo *induamus Christum*
et in Christo totum virtutum habitum: vestes
 autem corporis geramus non ad luxam, sed ad
 necessitatem.

VII de lotione.

I. Indutus sum, Christiane: ecce paratus
 sum! C. Vnum vero tibi adhuc deest. I. Ni-
 hil certe: dicas velim, quodnam? C. Lotio
 manuum ac faciei, nunquam intermittenda. I.
 Fateor, hanc mihi restare, sed ob defectum
 aquæ. C. Puteus habet satis aquæ. I. Ego

vero nihil. C. Ecce Annam ancillam præsto: roga, vt hauriat, et nobis afferat, quantum satis est. I. Iam affert: hem quantum aquæ! nimium est. C. Sed caue, ne vestes conspergas. I. Tu vero, ne peluim subuertas, vt heri, aut mantile superiore parte indecenter foedes, vt nudius tertius. C. Cauebo, et simul os meum aqua colluam.

VIII aliud eiusdem materiae.

I. Cuiusnam rei signum est lotio? C. Sordium nostrarum. I. Sed hæc variæ sunt: aliæ corporis, aliæ animæ. C. Animam non video, nec sordes eius cerno. I. Ergo cæcus es. C. Non cæcutio. I. Cæcutis sane mente, et ipsa hæc cæcitas magna sordium tuarum pars est: habes ergo, quod eluas. C. Tunc autem iam satis mundus es? I. Sum vtique sanguine Christi lauatus, sed nihilominus continue lotionis indigus. C. Quæ subest causa? I. Quia tam multe sordes supersunt, et quotidie nouæ contrahuntur in mente, non secus ac in facie et manibus. C. Quid ergo prodest lauari, si rursus inquinaris? I. Permultum sane: aliud etiam est, rursus inquinari delictis leuioribus, ex infirmitate commissis, aliud, per peccandi propositum et consuetudinem instar suis lotæ ad voluntabrum cæni redire, quod sacræ litteræ prohibent. C. Bene mones: rogabo Christum, qui discipulos suos lauit, vt me quoque lauet et mundet ab omni peccato.

IX de precibus.

I. Adesdum, Christiane, precabimur. C. Iam precatus sum heri et nudius tertius. I. Edisti etiam

etiam heri. C. Imo et hodie edam: iam esurio. I. Ergo precare etiam hodie. C. Precabor pro consuetudine nostra. I. Quid pro consuetudine? *ex animo precandum est.* C. Quid vero est ex animo precari? I. Agnoscere mentis suæ fordes, suam egestatem ac miseriam, et in hac agnitione demisse ac ardentem animum alleuare ad Deum, omnium bonorum fontem et largitorem. C. Ego vero te videre soleo orantem. I. Ore quidem, sed non ore solo, at lingua, animi interprete.

X de ientaculo.

I. Profit tibi ientaculum tuum, Christiane. C. Et tibi tuum, mi Ioachime. I. Miser ego nullum habeo, et stomachus tamen latrat, poscitque quo repleatur, si non ex toto, saltem ex parte. C. O me felicem, et te longe felicior! I. Sed esne bonus puer, Christiane? C. Utique sum bonus. I. Ergo etiam esto beneficus. *Omnis enim bonus est beneficus.* C. Erga quem? I. Erga egentem. Qualis ego nunc quoque sum. C. Commode argumentaris pro commodo tuo. I. Tu vero adde pondus argumento meo, et felicitatis tuæ fac me participem. C. Ecce tibi partem dimidiam, præter vnum alterumque bolum. I. Gratias ago, Christiane, et quidem pro liberalitate tua liberales.